

Pro jedno kvítí...

Casey Dembowski

Ne jsem těhotná. Takže je to jasné. Digitální těhotenské testy z moči kašlou na nějaké ženské city. Nikoho nemučí nejistotou, jestli se objeví druhá čárka, nebo ne, a zdali je nějaký rozdíl, když testujete páte nebo první čurání za ten den. Takhle je to jednoduché. Buď jste těhotná, nebo nejste.

Odhodila jsem test do odpadkového koše, otočila se k němu zády a pomaličku jsem si umývala ruce. Teď by na těhotenství nebyla zrovna ta nejvhodnější doba. O tom se nedá pochybovat. Můj muž vyrazil svého účetního už skoro před čtyřmi měsíci a od té doby nabraly jeho občasné pracovní cesty pravidelný měsíční rytmus. Julian tolik necestoval od doby, kdy jsme dokončili postgraduální studium.

Nadchází vyčerpávající období filmových festivalů. Nedovedu si představit, jak bych to zvládala, kdyby mnou ještě cloumaly hormony. To by znamenalo opravdovou pohromu. A přece cítím zklamání. To nemohu popřít. Přijde někdy pro mě a Juliana ten správný čas?

Odpověď, která se dere na povrch, raději pohřbím. To, že jsme správnou dobu zatím nenašli, přece neznamená, že taková nikdy nepřijde. A nečekané dítě může být právě tím, co bychom potřebovali, abychom si našli čas – abychom upřednostnili rodinu a budoucnost před prací, vášněmi a všemi ostatními věcmi, které nám slouží jako záminka, abychom se opravdu nesnažili.

Někdy totiž toužím po dítěti tak moc, až to bolí. V prvním roce manželství přišel spontánní potrat, a po pravdě řečeno, ani jsme na dítě nebyli připravení. Ale nová antikoncepce, špatné načasování a smůla se na to dívaly jinak, a to přinejmenším několik týdnů. Potom se zdálo, že nás nějak neláká zkoušet to znovu. Nejprve jsem se chtěla vyhřívat na slunci líbánek. O pět let později už na mě mé biologické hodiny pomalu začínají řvát. Ne že bych ve čtyřiatřiceti byla stará, to si o mně nemyslí nikdo jiný než moje gyneoložka, nemohu však setřást pichlavý pocit, že to tak zkrátka nemá být. Totiž já a Julian a dítě.

Možná ale nadešel čas projevit trochu víc aktivity. Na telefonu jsem hledala aplikace pro sledování ovulace. Shodli jsme se, že kvůli tomu nezačneme jančit a ponecháme plánování rodiny na náhodě – jen si budeme dopřávat hodně sexu a uvidíme, k čemu to povede. Julianovi tohle řešení vyhovuje a já v žádném případě nemám důvod si stěžovat. Náš intimní život nebyl takhle báječný od prvních měsíců našeho zasnoubení. Ovšem nemůže být na škodu, když přitom budu věnovat víc pozornosti svému cyklu. Ten nikdy neprobíhal normálně. Prokazují to jak můj negativní test, tak týdenní zpoždění menstruace. Doktorka říká, že s největší pravděpodobností ovuluji v ten správný čas, takže vědět, kdy přesně ovulaci mám, by mohlo být docela prospěšné. Ale není to tak, že si musím dělat těhotenský test den co den jako to dělala moje švagrová. Mohu zadat nějaká data posledních menstruací a uvidíme, kdy přijde ten čarovný den. Rozhodně to nemůže být na škodu.

Než jsem vůbec stačila otevřít nabídku aplikací, vyskočila mi na displeji Julianova fotka. Nechala jsem ho chvíli vyzvánět, abych se na snímek mohla dívat o vteřinu déle. Tuhle jeho momentku miluji. Pořádila jsem ji o líbánkách, byl šťastný, uvolněný, opálený. Tohle je *můj* Julian.

„Ahoj, miláčku,“ řekla jsem. Dnes by měl letět zpátky z jakési konference v St. Louis. Před pár hodinami byla ještě předpověď počasí příznivá, ale je možné, že se něco zvrtilo.

„Jsi doma?“ Znělo to jaksi nesoustředěně a v telefonu byl slyšet šum letištní haly plné lidí.

„Ano.“

„Výborně.“ Rámus v pozadí utichl, takže jsem si domyslela, že zašel někam do méně rušných prostor. „Potřebuji, abys za mě dneska odeslala nějakou poštu.“

„Jasně. Odložili ti let?“

„Přesně tak, strhla se tady docela drsná bouřka.“ Odmlčel se a zaslechla jsem několik kliknutí kláves jeho laptopu. „Mám na celý den vstupenku do jedné privátní čekárny.“

„Tvůj šéf asi bude nadšený.“ Vyšla jsem z koupelny, aniž bych se po testu ještě ohlédla. Zítra se k těm pravdomluvným růžovým čárkám ještě vrátím. Ke své úzkosti přidám aspoň trochu naděje. Mluvila jsem s Julianem o těhotenských testech, ale kromě té části, která se týká sexu, se o úskalí početí nějak moc nezajímá. Někdy si říkám, jak dlouho mu bude trvat, než si všimne, že jsem nedostala menstruaci, jestli chybějící krabice s tampony zafunguje jako do očí bijící signál nebo to přehlédne. „Mají dlouhý odklad?“ zeptala jsem se, když nereagoval na můj vtípek s jeho zaměstnavatelem.

„Možná pár hodin.“

Říkala jsem si, že to není tak hrozné. Po prvních několika Julianových služebních cestách jsem přestala plánovat, co by se mělo dít po jeho návratu, protože jsme pokaždé hned padli do postele a odhodili všechny zábrany.

Rozsvítla jsem v Julianově pracovně. Místnost mi připadá povědomá, a přece nevšední. Je to jeho prostor. Voní jako on a působí do posledního detailu jako doupě tvůrčího génia, jímž ostatně tenhle pokoj opravdu je. Ani si nevzpomínám, kdy jsem tu byla naposled. Julian potřebuje místo, v němž by se uzavřel před zbytkem běžného světa a ponořil se do privátního světa fikce. Tuhle zvláštnost jsem se naučila chápat už dávno.

„Po čem se mám dívat?“

Povrch stolu je na jedné straně zavalený papíry, které trčí v rozličných úhlech, na druhé jsou papíry pečlivě srovnané. Není obvyklé, že by Julian měl v pracovních věcech nepořádek nebo že by zapomněl odeslat nějakou poštu. Pocítila jsem náznak obav, ale přešla jsem to.

„Je to přihlašovací formulář do soutěže Norfolk Screenplay Contest,“ řekl naprosto normálním hlasem.

Možná je ten nepořádek jenom ukázkou náhodného zmatku kvůli novému časovému rozvrhu. Napomínala jsem se, že ne všechno nezvyklé nese nějaké hlubší sdělení. Prohledávala jsem papíry a našla jen rukopisy a stránky scénáře, několik účtů, o kterých jsem doufala, že je zaplatil, protože jinak bychom byli ve velkém průšvih, a kalendář.

„Měl by k tomu být připnutý šek a předtištěná obálka.“

Oči mi na to padly v okamžiku, kdy větu dokončil. „Mám to. Postarám se, aby to dneska odešlo. Ještě něco?“ Listuji kalendářem. Knižička malého

formátu, ne ten větší zápisník, do kterého si vyznačuje cestovní plány a závěrečné termíny soutěží a festivalů. V posledním týdnu tohoto měsíce je jenom několik X, u jednoho dne načrtnutá hvězdička a o několik dní později vybarvená hvězdička. Datum u vybarvené hvězdičky je mi povědomé, ale nedokážu je zařadit.

„Vlastně kdyby ti to nevadilo... Mohla bys odeslat nějaké soubory, když už jsi tam?“

Jeho žádost mi zvedla náladu. Julian je tak pohlcený svou prací, že nikdy nedopustí, aby se jí někdo dotkl. Téměř nikdy na filmech nepracuje mimo tohle doupě. Je to zvláštní tvůrčí tik, a i když to někdy bývá otravné, většínou ho pro jeho vášeň o to víc miluji.

V telefonu se ozve nějaké zkomolené hlášení letištního rozhlasu a Julian hlasitě zavzdychá. Už je mi jasné, že jsem odsouzena k večeři o samotě. Možná bych mohla zkusit ten nový podnik na Wilton Avenue nebo zajít do lázní na kosmetiku a pedikúru. Už jsou to věky, co jsem o sebe naposled pečovala, a před sandálovou sezónou musím něco udělat s kůžičkou kolem nehtů.

„Jasně.“ Přejdu k počítači. „Které to mají být?“

„Ehm... Denní práce z natáčení *Eternity* z páteho dubna... máš to?“

Složka se soubory k tomu filmu z toho data je obrovská. Jde o záběry za celý den a noc. „Všechny?“

„To ne. Možná tak prvních dvacet...“

Přesunu soubory do přenosového programu, o kterém vím, že ho obvykle používá. Na to, jak dobře je Julian obeznámený s technickými věcmi, se kuriózně vyhýbá používání cloudu.

„A ještě něco,“ ozve se jakoby stydlivě. „V počítači mám taky přihlášku na jeden festival. Mohla bys mi ji poslat e-mailem?“

Proběhnu několik souborů umístěných na ploše monitoru, než přihlášku najdu a odešlu ji na jeho e-mailovou adresu. „S čím se chceš přihlásit?“

„*Výletní lodi patří mladým milencům*,“ odpoví a nepochybně se na druhé straně linky usmívá.

Začervenám se a zároveň mě opustí veškeré obavy. Film *Výletní lodi patří mladým milencům* popisuje začátek našeho příběhu, a to doslova. Julian využil svých schopností k vytvoření série krátkých filmů a každý z nich zaměřil na část našeho společného života. *Výletní lodi* jsou prvním z těch filmů – dostala jsem ho jako svatební dar – a popisuje příběh našeho prv-

ního polibku na palubě lodi. Kolem nás nebylo nic než oceán, hvězdy a vítr. Už tehdy jsem věděla, že můj další život nebude stejný jako dřív. Nevnímal jsem to tím mladickým, ohromeným způsobem, jako že každý polibek člověku změní život, ale poznala jsem to v hloubi duše. Tenkrát v noci mě políbil a v té chvíli jsem před sebou viděla celou budoucnost a pochopila jsem, že není cesty zpět, i kdybych stokrát chtěla. Julian Madden mi tím jediným polibkem ukradl srdce.

Nikdy jsem se nedozvěděla, jak tu noc a ten polibek vnímal Julian. Tedy ne úplně. Nicméně *Výletní lodi* popisují ten příběh z Julianovy perspektivy. Z jeho pohledu to bylo krásné.

„Přišly ti ty soubory?“ zeptala jsem se a nechala aktualizovat jeho e-mailovou schránku. Podle ní byly soubory odeslány. Očima jsem přeletěla po stránce a zarazila se u e-mailové adresy Madden.Julian@hotmail.com. Tohle nebyla jeho normální e-mailová adresa. Ani pracovní e-mail. Takovouhle e-mailovou adresu jsem v životě neviděla.

„Ano.“ Odpovídal zvolna, příliš zvolna. „Díky, miláčku. Jak se dostanu do letadla, dám ti vědět.“

Zavěsila jsem, a i když jsem si uvědomovala, že se to nedělá, prohlédla jsem si tu záhadnou schránku, tedy obsah složky s odeslanou poštou. Každý nerv v těle jsem měla ve střehu. Ramena mi sama od sebe poklesla a naklonila jsem se blíž k monitoru, jako by měl manžel v nejbližší chvíli projít dveřmi a obvinít mě, že ho špehuji. Tohle je špatné, ať se na do podívám z jakékoli stránky. Svého manžela nikdy nešmírují. Ale ďáblík na mém rameni mi zašuškal: *Také jsi nikdy neviděla žádnou e-mailovou adresu, o které bys nevěděla.* Okřikla jsem ho. Možná chtěl oddělit lidi z profese a osobní přátele. Možná ho otrávil, že si ho kvůli e-mailové adrese Jules.Madden pletli s ženskou. Nejspíš o nic nejde. Ale v hlavě mi z toho začalo tepat.

Rozklikla jsem složku s příchozí poštou. Tam trčela připomínka schůzky s doktorkou Montagueovou z manželské poradny, ke které jsme kdysi chodili. Nebyli jsme u ní už roky. Když mě Julian požádal o ruku, dala jsem si návštěvu poradny jako podmínku. Dvakrát mě na delší dobu opustil, kdyby se počítaly mikrorozchody, tak daleko vícrát, a po ročním odmlčení se objevil u mých dveří se snubním prstenem.

Sezení v poradně nebyla žádná romantika a podle mého počátečního dojmu z nich možná plynulo, že se k sobě nehodíme. Ale nakonec po spoustě upřímných zpovědí a slz jsme z toho vyšli dobře. Ovšemže nikdo jiný nevě-

děl, že docházíme do manželské poradny. Naše dlouholeté zasnoubení také vyvolávalo spoustu pozornosti a otázek. Naše rodiny i přátelé chtěli vědět, kdy hodláme oznámit nějaké datum svatby, jestli to bude za měsíc, za tři nebo za šest – přišlo mi to nesnesitelné. Pro všechny ostatní jsme prožívali lásku jako z filmu, pohádkový vztah, romantický filmový příběh. Jenže polibek a žádost o ruku mezi dveřmi vztah napravit nedokážou. Především se tím neodčiní zrada a odchod. Usmívala jsem se a přikyvovala, a nakonec jsem i já začala věřit v romantickou stránku toho všeho. Možná jsme si byli *souzeni*. Možná to byl náš osud. Copak jsem od toho prvního polibku na lodi nevěděla, že není cesty zpět?

A teď tu stojím a proklikávám se všemi e-maily z téhle jeho adresy. Žádný se netýká nějaké propagace jeho tvorby – první příznak toho, že nejde o náhradu pracovního nebo osobního e-mailu. Jediné zprávy přicházely z kanceláře doktorky Montagueové a od někoho jménem Sheila Sampsonová. Skousla jsem si dolní ret a mozkiem mi probleskla příšerná myšlenka. Julian téhle adresy užívá pro e-maily, o kterých nemám vědět. *Do hajzlu.*

Přejela jsem kurzorem na x, abych okno zavřela. Tohle nechci vidět. Když teď okno zavřu, můžu dál pokračovat v běžném dni a nic z toho nebude opravdové. Když hned to okno zavřu, můžeme se vrátit do života šťastného manželského páru, který se pokouší stvořit nový život.

Jenže ne. To okno prostě zavřít nedokážu. Musím to vědět. Nejčerstvější e-mail je starý jen tři dny. Předmět: *Půjdeš na ASMR?* Tam je zrovna teď, a příhodně má zpožděný let. Sdělení zprávy: *Na SRC jsme si to skvěle užili. Moc ráda tě uvidím v St. Louis.* Přerolovala jsem na jeho opověď: *Zajdeme ve čtvrtek večer na skleničku?*

Promasírovala jsem si spánky. Jak se tohle stalo? A co se vůbec stalo? Tyhle e-maily by mohly být něco jako pistole, z níž se ještě kouří, ale sotva mohou sloužit jako usvědčující důkaz. Bez rozmyšlení jsem otevřela webovou stránku s předpověďmi počasí a vypsala lokaci St. Louis – bouřky celý den. Napětí v ramenou mi nepatrně povolilo, aspoň že s tím počasím nelhal.

Okénko vyhledávače mě popichuje, že se právě hrabu v tajných e-mailech mého muže. Pobízí mě, abych zjistila, jak dlouho už spolu komunikují Madden.Julian a ssampson123 – to je opravdu její e-mailová adresa. Prsty mi létají po klávesnici. Napsat. Vymazat. Napsat. Vymazat. Napsat. Stisknu Enter. Vyskočí na mě asi deset – *čtrnáct!* zaječím v duchu – konverzací. Jsou rozložené do několika posledních měsíců a týkají se téměř všech Julia-

nových pracovních cest. Jeho a její program se tak úplně nepřekrývají a nepíšou si mimo domluvené termíny, což je opravdu mazané, když má člověk bokovku. Žádná digitální, papírová ani jiná stopa. Zalije mě vlna zklamání. Tak či tak chci definitivní důkaz. Tahle truchlivá sbírka e-mailů nic nedokazuje a jen si připadám jako mizera.

Vytáhnu kalendář, který jsem objevila předtím. Proč ne? Stejně už jsem do toho zaryla pořádně hluboko. Čím déle se kalendářem probírám, tím víc na mě vykukuje určitý vzorec. Už mi to skoro docvaklo, protože označená data mi připadají povědomá, ale na správnou odpověď ne a ne kápnout.

Vtom mi zazvonil telefon a při nečekaném zvuku jsem sebou pořádně trhla. Pete. Můj šéf. *Ach, do prdele!* Opravdu jsem ztratila hodinu tajným šmejděním v počítači svého muže, takže jsem prošvihla dnešní nejdůležitější schůzku na chatu? Schůzku, kterou jsem měla řídit...

Zakryju si obličej dlaní a hovor přijmu. „Pete, strašně se omlouvám. Oka-mžitě se jdu přihlásit.“

Přeložil Jan Mrlík